КВАДРАТНІ МЕТРИ

НА ЖИТЛО ДЛЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ У 2015 РОЦІ — ПОНАД МІЛЬЯРД ГРИВЕНЬ

У 2015 році для будівництва та придбання житла військовослужбовцям Збройних Сил України з державного бюджету передбачено за загальним фондом — 1 млрд грн, за спеціальним — 140,5 млн грн.

Відповідно до цих видатків наказом Міністерства оборони України затверджений Перелік житлових об'єктів, які передбачається фінансувати у 2015 році за рахунок зазначеної бюджетної програми.

Ефективне та цільове використання цих коштів дозволить у 2015 році збудувати та придбати 3058 квартир, із них 2907 — за бюджетні кошти та 151 — за позабюджетні. Крім того, Міністерство оборони України планує придбати житло на умовах пайової участі та до 1300 квартир на вторинному ринку.

— На цей час Міністерство оборони України отримало декларації про готовність до експлуатації житлових будинків, у яких 121 квартира призначається сім'ям військовослужбовців. З них 22 помешкання в Миколаєві, 3 — в Одесі та 96 — у селі Михайлівка-Рубежівка, що за 12 км від Києва, — повідомила начальник Управління комунікацій та преси Міністерства оборони України підполковник Оксана Гаврилюк.

ЄДИНА КРАЇНА!

НАРОДНА АРМІЯ

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

ЧЕТВЕР, 28 ТРАВНЯ 2015 РОКУ №55 (5390)

ОФІЦІЙНО

ПРЕЗИДЕНТ ЗАТВЕРДИВ СТРАТЕГІЮ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

СТОР. 2

ОСНОВНИМИ НАПРЯМАМИ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У ВКАЗАНІЙ СФЕРІ Є ВІДНОВЛЕННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ЦІЛІСНОСТІ В МЕЖАХ МІЖНАРОДНО ВИЗНАНОГО ДЕРЖАВНОГО КОРДОНУ УКРАЇНИ, СТВОРЕННЯ ЕФЕКТИВНОГО СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ ТА ПІДВИЩЕННЯ ОБОРОНОЗДАТНОСТІ КРАЇНИ, ДОСЯГНЕННЯ ПОВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ ВІД РОСІЇ У ПИТАННЯХ ВИРОБНИЦТВА ОЗБРОЄНЬ ТА ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ

ОДНИМИ З ОСНОВНИХ ЦІЛЕЙ СТРАТЕГІЇ Є ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ ТА ФОРМУВАННЯ УМОВ ДЛЯ ВСТУПУ В НАТО

ДОКУМЕНТ ПЕРЕДБАЧАЄ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ У ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНІЙ СФЕРІ, ЕКОНОМІЧНОЇ, ЕНЕРГЕТИЧНОЇ, КІБЕРНЕТИЧНОЇ ТА БЕЗПЕКИ ІНФОРМАЦІЙНИХ РЕСУРСІВ І КРИТИЧНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ

29 ТРАВНЯ — МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ МИРОТВОРЦІВ ООН

УКРАЇНСЬКІ «БЛАКИТНІ ШОЛОМИ»: 23 РОКИ В «ГАРЯЧИХ» ТОЧКАХ СВІТУ

Участь України в операціях з підтримання миру і безпеки розпочалася із затвердженням Верховною Радою України Постанови від 3 липня 1992 року № 2538-XII «Про участь батальйонів Збройних Сил України в Миротворчих Силах Організації Об'єднаних Націй у зонах конфліктів на території колишньої Югославії».

Починаючи з 1992 року й донині, понад 40 тисяч військовослужбовців Збройних Сил України взяли участь у миротворчих місіях у багатьох «гарячих» точках світу.

Фото з архіву «НА»

СТОР. 4-5

ПРИВІТАННЯ
З НАГОДИ МІЖНАРОДНОГО ДНЯ МИРОТВОРЦІВ ООН

Шановні воїни-миротворці, військовослужбовці, працівники та ветерани Збройних Сил України!

Щиро вітаю вас із професійним святом — Міжнародним днем миротворців ООН.

Цього року Україна відзначає 23 роки з початку своєї участі в міжнародній миротворчій діяльності. Весь цей час військовослужбовці Збройних Сил України у складних, а нерідко й екстремальних, умовах гідно виконували свою почесну і благородну місію далеко від Вітчизни, зміцнювали авторитет держави на міжнародній арені, забезпечували її визнання як впливового суб'єкта в системі європейської і світової безпеки.

За 23 роки більше 40 тисяч синів України набули унікального досвіду, доклавши зусиль для встановлення миру і спокою на планеті. 552 українські військовослужбовці продовжують виконувати завдання в 10 міжнародних операціях під проводом ООН, ОБСЄ і НАТО та у складі спільних миротворчих сил у 9 країнах світу.

Сьогодні, у непростий для України час, військовослужбовці з досвідом миротворчої діяльності мужньо і професійно виконують завдання в ході антитерористичної операції на Сході України. Схиляю голову перед героями-миротворцями, які загинули, виконуючи військовий обов'язок. Український народ пам'ятає їх поіменно і ніколи не забуде їхнього подвигу.

Шановні миротворці!

Сердечно вітаю зі святом усіх, хто брав участь і зараз виконує завдання з підтримки миру в миротворчих операціях під егідою ООН та інших міжнародних організацій.

Впевнений, що українські миротворці й надалі зразково нестимуть нелегку службу в неспокійних місцях планети, примножуючи свій внесок у врегулювання небезпечних конфліктів, відновлення правопорядку та захисту прав людини.

Бажаю вам щастя, здоров'я і мирного неба над головою. Нехай ваші високі професійні та моральні якості, бойовий досвід завжди надійно служать ідеалам гуманізму та справі захисту життя людей!

Міністр оборони України
генерал-полковник С.Т. ПОЛТОРАК

Шановні воїни-миротворці Збройних Сил України!
Дорогі ветерани-миротворці!

29 травня в Україні щороку відзначається Міжнародний день миротворців Організації Об'єднаних Націй. Для вшанування мужності, збереження пам'яті славетних героїв-миротворців, які загинули під час виконання обов'язків у складі миротворчого контингенту та миротворчого персоналу.

Участь військовослужбовців Збройних Сил України в операціях з підтримання миру і безпеки сприяє зміцненню міжнародного авторитету нашої Батьківщини та утверджує Україну як впливову країну в системі європейської та світової безпеки. Навіть сьогодні, у складний для нашої країни час, військовослужбовці української армії, дотримуючись міжнародних зобов'язань держави, продовжують гідно виконувати миротворчі завдання.

Більше 40 тисяч військовослужбовців українського війська за тисячі кілометрів від рідної землі з честю і гідністю виконували і виконують відповідальні завдання в міжнародних миротворчих операціях.

Високий авторитет українських миротворців, їхня мужність, відвага і старанність підтверджуються в нинішніх миротворчих місіях під егідою ООН у Косові, Ліберії та Демократичній Республіці Конго.

Приємно зазначити, що значна частина військовослужбовців, які мають досвід участі в миротворчих операціях, сумлінно виконують свій військовий обов'язок у ході проведення антитерористичної операції на Сході країни.

У цей святковий день висловлюю кожному воїну-миротворцю вдячність за самовіддану службу, вірність військовому обов'язку та відданість Батьківщині.

З нагоди свята бажаю міцного здоров'я, щастя, миру, злагоди та нових звершень у справі служіння Українському народові!

Начальник Генерального штабу —
Головнокомандувач Збройних Сил України
генерал-полковник В.М. МУЖЕНКО

ОФІЦІЙНО

ПРЕЗИДЕНТ ЗАТВЕРДИВ СТРАТЕГІЮ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Президент своїм Указом затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року «Про Стратегію національної безпеки України».

У документі зазначається, що російська загроза та інші зміни в зовнішньому та внутрішньому безпековому середовищі України обумовлюють необхідність створення нової системи забезпечення національної безпеки країни.

Згідно із Стратегією, основними напрямами державної політики у вказаній сфері є відновлення територіальної цілісності в межах міжнародно визнаного державного кордону України, створення ефективного сектору безпеки і оборони та підвищення обороноздатності країни, зокрема завдяки поглибленню оборонно-промислового та військово-технічного співробітництва з державами — членами НАТО і ЄС та досягнення повної незалежності від Росії у питаннях виробництва озброєнь та військової техніки. Також передбачається реформування та розвиток розвідувальних, контррозвідувальних та правоохоронних органів, системи державного управління та нова якість антикорупційної політики.

Одними з основних цілей Стратегії є забезпечення інтеграції України до Європейського Союзу та формування умов для вступу в НАТО. В документі зазначається, що Угода про асоціацію з ЄС визначає стратегічні орієнтири для проведення системних політичних і соціально-економічних реформ в Україні, а співробітництво з Альянсом сприяє утвердженню в Україні демократичних цінностей, формуванню стабільного безпекового середовища, є важливим інструментом підтримки реформ, зокрема у секторі безпеки і оборони, а також забезпечує спільну протидію сучасним безпековим викликам і загрозам.

Документ передбачає забезпечення національної безпеки у зовнішньополітичній сфері, економічної, енергетичної, кібернетичної та безпеки інформаційних ресурсів і критичної інфраструктури.

Крім того, рішенням РНБО від 6 травня робота Міністерства оборони з організації проведення комплексного огляду сектору безпеки і оборони України визнається недостатньо ефективною.

Радбез доручив Кабінету Міністрів завершити до 30 травня 2015 року виконання заходів комплексного огляду сектору безпеки і оборони України; розробити та внести у місячний строк на розгляд РНБО комплексні пропозиції щодо реформування органів сектору безпеки і оборони України.

Уряду також доручено забезпечувати залучення громадськості до підготовки проектів стратегічних документів з питань реформування Збройних Сил України, інших утворень відповідно до законів України військових формувань та правоохоронних органів держави.

Крім того, Кабінет Міністрів має до 25 червня 2015 року забезпечити підготовку проекту концепції Державної цільової оборонної програми розвитку озброєння та військової техніки на період 2016–2020 років. У тримісячний строк необхідно затвердити нову редакцію Морської доктрини України, повідомляє прес-служба Президента.

Президент України підписав Указ №286/2015, яким увів у дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 26 травня 2015 року «Про призначення керівників військово-цивільних адміністрацій».

Згідно з документом призначено 7 керівників військово-цивільних адміністрацій. Так, у Донецькій області очільниками ВЦА стали: майор міліції Олег Лівандчук — у місті Красногорівка Мар'їнського району, полковник Павло Малихін — у місті Авдіївка; Андрій Сілич — у місті Вугледар. У Луганській області Володимира Дерев'янка призначено керівником військово-цивільної адміністрації села Кримське Новоайдарського району, Григорія Пригебу — сіл Трьохізбенка, Кряківка, Лобачеве, Лопаскине та Оріхове-Донецьке Новоайдарського району, Сергія Шакуна — селища Новотошківське та села Жолобок Попаснянського району, а також Віталія Шведова — сіл Троїцьке та Новозванівка Попаснянського району.

Кабінету Міністрів доручено забезпечити фінансування діяльності військово-цивільних адміністрацій, а їхнім очільникам — подати в тижневий строк керівникові Антитерористичного центру при Службі безпеки України пропозиції щодо структури і штатного розпису відповідних військово-цивільних адміністрацій.

Президент Петро Порошенко підписав закони про внесення змін до Податкового та Митного кодексів України щодо створення сприятливих умов для забезпечення виконання державних контрактів з оборонного замовлення та договорів на постачання продукції оборонного призначення.

Закон звільняє від оподаткування ввізним митом складові (матеріали, вузли, агрегати, устаткування та комплектувальні вироби), що ввозяться на територію України в митному режимі імпорту для використання у виробництві продукції оборонного призначення, якщо замовником такої продукції є державний замовник. При цьому зазначені товари не звільняються від оподаткування ввізним митом, якщо вони мають походження або ввозяться з території країни, визнаної державою-окупантом та/або державою-агресором щодо України згідно із законодавством.

Президент також затвердив Закон «Про внесення зміни до статті 197 Податкового кодексу України щодо створення сприятливих умов для забезпечення виконання державних контрактів з оборонного замовлення та договорів на постачання продукції оборонного призначення».

Документом звільняються від оподаткування операції із ввезення на територію України товарів, які використовуються у виробництві продукції оборонного призначення, якщо замовником такої продукції є державний замовник, визначений Кабінетом Міністрів. Звільнення від оподаткування, встановлене цим пунктом, не застосовується до операцій із ввезення на митну територію України товарів, що мають походження чи ввозяться з території країни, визнаної державою-окупантом та/або визнаної державою-агресором по відношенню до України згідно із законодавством.

XV МІЖНАРОДНИЙ КОНКУРС З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ІМЕНІ ПЕТРА ЯЦИКА

ШАНУЙМО РІДНЕ СЛОВО І ПІД ОБСТРІЛАМИ З «ГРАДІВ»

У Національному академічному театрі імені Івана Франка відбулося нагородження переможців XV міжнародного конкурсу з української мови імені Петра Яцика.

З привітаннями до переможців звернувся Президент України Петро Порошенко. За його словами, саме мова стала тим єднальним фактором, який сприяв мудрому вибору народу. Незважаючи на те, що громадяни України розмовляли різними мовами, мали різне етнічне походження, вони вирішили, що їхні діти вчитимуть українську мову. «Вірю, що невичерпний інтелектуальний потенціал юних українців, їхня нестримна творча енергія прокладатимуть шлях до оновлення нашої держави. Впевнений, що саме молоде покоління, що досконало знатиме і глибоко любитиме свою рідну українську мову, впевнено прийде в європейський дім як його невід'ємна і потужна частина», — наголосив глава держави.

Щорічно цей конкурс проводиться на всій території України. Це добра нагода для учнів, студентів, ліцеїстів та курсантів ще раз усвідомити свою національну ідентичність, засвідчити знання своєї мови та культури. І навіть попри проведення антитерористичної операції, цього року конкурс відбувся в Луганській області. Під час виконання фінальних завдань навколо міста Сєвєродонецьк почалися обстріли з «Градів», від яких у школах тремтіли стіни і вилітали шибки. Але учні продовжували виконання конкурсних завдань.

Загалом було нагороджено понад 70 учасників конкурсу.

Варто зазначити, що цього року серед переможців було чимало військових. Приміром, 3 ліцеїсти Київського військового ліцею імені Івана Богуна посіли призові місця. Серед курсантів одним із переможців став Владислав Подкіч, який навчається на 1-му курсі Військового інституту Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

— Ще з 4-го класу школи я щороку беру участь у конкурсі. А коли навчався в ліцеї імені Івана Богуна, мені навіть вдалося посісти перше місце. Переконаний, кожен військовослужбовець повинен знати та поважати рідну мову, вивчати історію своєї Батьківщини та бути справжнім патріотом. Сподіваюся, що з кожним роком кількість військовослужбовців, які братимуть участь у Міжнародному конкурсі з української мови ім. Петра Яцика, зростатиме. Бажаю їм успіхів та наступних перемог! — говорить він.

Також серед конкурсантів були дві дівчини в курсантських одностроях. Одна з них — Сніжана Сабадаш розповіла, що для неї ця перемога є надзвичайно важливою. «Я пишаюся тим, що я українка та майбутній офіцер Збройних Сил України», — зазначила вона.

Олена КРУГЛЄНЯ,
«Народна армія»

УКРАЇНА І СВІТ

ЗАСТУПНИК ГЕНЕРАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ НАТО З ПИТАНЬ ПОЛІТИЧНИХ ВІДНОСИН І ПОЛІТИКИ БЕЗПЕКИ ТРАСИВУЛОС СТАМАТОПУЛОС:

«МИ БАЧИМО ПРОГРЕС, ЯКИЙ ВІДБУВАЄТЬСЯ В РЕФОРМУВАННІ МІНОБОРОНИ УКРАЇНИ»

Напередодні чергового засідання Спільної робочої групи Україна–НАТО з питань військової реформи відбулася двостороння зустріч Міністра оборони України генерал-полковника Степана Полторака із заступником Генерального секретаря НАТО з питань політичних відносин і політики безпеки Трасивулосом Стаматопулосом.

— Ми бачимо прогрес, ми є свідками прогресу, який відбувається у реформуванні Міноборони України, та усвідомлюємо, що нам слід багато чого зробити разом, — повідомив Трасивулос Стаматопулос.

Водночас він зауважив, що хоча часу на зволікання з проведенням реформ немає, проте це слід робити якісно.

Міністр оборони України подякував заступнику Генерального секретаря НАТО за підтримку, яка надається Альянсом та країнами-членами НАТО нашій державі.

Очільник оборонного відомства України торкнувся питань консолідації спільних з Альянсом зусиль, спрямованих на підтримку реформ сектору безпеки, що тепер набуло принципового значення. Важливим досягненням у цьому напрямі генерал-полковник Степан Полторак назвав спільне з представниками волонтерських організацій започаткування діяльності Ради реформ при Міністерстві оборони, повідомляє Управління комунікацій та преси Міністерства оборони України.

— Метою ради є запровадження комплексу реформ з питань економічної діяльності, матеріально-технічного та медичного забезпечення, налагодження ефективного механізму залучення представників громадянського суспільства та міжнародних організацій до процесу реформування, — зазначив Міністр оборони України.

Окремо сторони обговорили питання співробітництва з НАТО як одного з ключових напрямів забезпечення національної безпеки України та реформування оборонної сфери нашої держави. За словами Міністра оборони України, значні очікування українська сторона покладає на засідання Комісії Україна–НАТО на рівні міністрів оборони, яке відбудеться 25 червня.

ЗВЕРНЕННЯ ГРОМАДЯН З ОСОБИСТИХ ПИТАНЬ

ВІДЛУННЯ ВІЙНИ НА ДОНБАСІ — У ДОЛЯХ ЛЮДЕЙ

На прийом до громадської приймальні Міністерства оборони України записалася вдова загиблого на війні на Донбасі майора Дмитра С. Вона проживає разом із сином у гуртожитку селища міського типу Гончарівське і звернулася з проханням забезпечити житлом для постійного проживання в Черкаському гарнізоні. Але до столиці не довелось їхати, бо її питання напередодні прийому вже було позитивно вирішене. На замовлення військового відомства в обласному центрі планується завершити в червні 2015 року зведення 129-квартирного будинку.

Ще одній заявниці повідомили, що одноразову грошову допомогу вдові загиблого в зоні проведення АТО старшого лейтенанта Богдана І. передбачається виплатити цього місяця (у травні поточного року офіцер був посмертно нагороджений орденом Богдана Хмельницького ІІ ступеня). А ще про те, що вона буде забезпечена квартирою після затвердження постанови уряду про порядок та умови надання субвенцій з державного бюджету на будівництво (придбання) житла для сімей загиблих військовослужбовців.

Звернення тих громадян, які прибули на прийом, розглянув заступник Міністра оборони України — керівник апарату Петро Мехед. Він зустрівся з майже 20 представницями сімей військовослужбовців 13-го окремого мотопіхотного батальйону, які порушили питання щодо виведення його бійців із зони проведення антитерористичної операції. Відвідувачам громадської приймальні повідомили, що на цей час мотопіхотинці виконують завдання у складі сил і засобів у базовому таборі, який розташований за 17-ть кілометрів від лінії зіткнення з противником. У квітні-травні 2015 року з лав Збройних Сил України звільнено 270 військовослужбовців батальйону, а в серпні поточного передбачається таким чином вирішити питання інших воїнів. Понад сто бійців представлено до державних та відомчих нагород. А виведення всього підрозділу до місця постійної дислокації буде залежати від військово-політичної ситуації в державі.

З Житомира на прийом прибула поважна делегація у складі заступника голови Новоград-Волинського міського голови, депутата ради цього міста, представниці громадської організації «Житомирська спілка солдатських матерів». Її активістка Тамара Шостак, зокрема, порушила питання про надання дозволу на вступ до військового вишу сержанту, учаснику бойових дій в зоні АТО, якому виповнилося 25 років. Петро Мехед повідомив солдатській матері про рішення Міністра оборони України генерал-полковника Степана Полторака, за яким таким бійцям будуть надавати дозвіл на вступ до вищих військових навчальних закладів без урахування віку. Поцікавилися ці відвідувачі громадської приймальні й перспективами забезпечення військовослужбовців регіону житлом, відновленням роботи госпіталю у Новограді-Волинському. Їм повідомили про те, що в Житомирі планується протягом 2015–2016 років звести два будинки на 80 квартир у кожному, а в місті Бердичів — на 60 квартир. На базі медичної роти в місті Новоград-Волинському передбачається створити сучасний заклад як для реабілітації поранених військовослужбовців, так і для лікування ветеранів війни та військової служби.

Володимир ЧІКАЛІН,
«Народна армія»

ПІДГОТОВКА ВІЙСЬК

На загальновійськовому полігоні високомобільних десантних військ ЗС України вдосконалюють бойовий вишкіл як нещодавно мобілізовані, так і досвідчені «крилаті піхотинці». Вдень і вночі воїни підвищують рівні тактичної, вогневої, інженерної підготовок, проходять курси з військової медицини. Крім того, мобілізовані військовослужбовці виконують стрибки з парашутом із Мі-8 з висоти 800 метрів без зброї та спорядження.

— Цьогоріч ми суттєво змінили підходи до підготовки «крилатих піхотинців». Від старих радянських програм ми фактично відмовилися, залишили лише деякі з них. Натомість запозичили в наших колег із провідних армій світу, розробили власні з урахуванням досвіду участі в АТО. Нині воїни опановують понад п'ять десятків нових вправ. Також, крім своєї спеціальності, освоюють ще три суміжні, — зазначив командувач ВДВ ЗС України полковник Михайло Забродський.

Руслан ЛІННИК,
прес-служба ВДВ

Фото автора

Народна армія
28 травня 2015 року

ЛЮДИ НАШОГО ВІЙСЬКА

«МИ ВЖЕ НЕ В АФРИЦІ. У НАС ЗОВСІМ ІНШИЙ ПРОТИВНИК»

У військового льотчика на позивний «Сірий» вертолітної ланки Мі-24 за плечима 7 миротворчих місій на африканському континенті. Шість з них у Ліберії, одна — у ДР Конго.

За інтенсивністю виконання складних польотних завдань найскладнішою стала миротворча місія ООН у ДР Конго, третя ротація якої запам'яталася навіть бувалим льотчикам.

Базовий табір 18-го овз дислокувався у Гома, розташованому на півтори тисячі метрів вище рівня моря. Навкруги гори, що додавало складнощів у виконанні польотних завдань. Навантажені озброєнням вертольоти, піднімаючись у розрядженому повітрі, працювали на межі своїх можливостей.

— Через два тижні після прильоту нам довелося працювати по-бойовому, — розповідає льотчик. — Працювали по горах, на яких знаходилися позиції бандформувань, які, окопавшись, контролювали основні автомобільні шляхи. То був перший випадок у моєму житті, коли довелося реально застосовувати наше озброєння — вертолітні гармати, НАРи. За день доводилося здійснювати 5–6 вильотів, після чого обстріли припинялися. Проте наступного дня все повторювалося знову. Дуже важко було вибивати противника з вогневих позицій…

Так протягом місяця інтенсивної роботи миротворцям вдалося виконати завдання та відтиснути бойовиків на суттєву відстань. Згодом все завершилося перемовинами та здачею бойовиків у полон.

Проте найгірше чекало наших миротворців попереду. За деякий час вони дізналися про сумні події на Батьківщині.

— Хто з нас міг подумати, що таке станеться. Сім разів мені довелося брати участь у миротворчих місіях, допомагаючи іншим країнам встановлювати мир, а зараз… Ніколи не міг подумати, що доведеться це робити в Україні. Кожен з нас у душі сподівався на краще. Але коли почули, що Крим окупували... Ми почали готуватися до того, що по прибутті в Україну відразу будемо працювати по-бойовому, — розповідає льотчик.

ЯКЩО В АФРИЦІ ДОВОДИЛОСЯ ЛІТАТИ НА ПЕВНІЙ ВИСОТІ, ТО НА ДОНБАСІ ВИСОТА — НАЙПЕРШИЙ ВОРОГ. ТОЖ ЧИМ НИЖЧЕ ЛЕТИШ, ТИМ КРАЩЕ

Представники місії ООН із розумінням поставилися до прагнень миротворців та по можливості збільшували кількість годин для тренувань льотчиків. Тож літали вони частіше — як удень, так і вночі готуючись до виконання бойових завдань.

Після ротації замість відбуття у відпустки за три-чотири тижні вертолітники прибули до зони АТО.

— Найважче було перелаштувати себе психологічно, що це вже не Африка і в нас зовсім інший противник, який озброєний не лише стрілецькою зброєю та зенітними установками, а й сучасними системами ППО, — розповідає офіцер. — Якщо в Африці доводилося літати на певній висоті, то на Донбасі висота — найперший ворог. Тож чим нижче летиш, тим краще. Додає відповідальності й густонаселеність наших районів, тож будь-які неточності в роботі неприпустимі.

Наш противник дуже мобільний, його важко відслідковувати. Часто, виконуючи завдання із зачистки визначених районів, ми виявляли чимало точок, про які не було відомо раніше. Це незафіксовані позиції військової техніки, артилерійських установок тощо. Тож ми передавали таку інформацію для наступної пари вертольотів, що летіла за нами та накривала визначені об'єкти.

Сьогодні, знаючи місцевість, як свої п'ять пальців, і до межі використовуючи можливості бойового вертольота, екіпажу «Сірого» інколи доводиться літати так, як це можуть робити лише справжні аси армійської авіації. Саме такі, як вони, стоять сьогодні на стражі нашої Батьківщини. Тож залишається сподіватися, що згодом переможе здоровий глузд і буде встановлений довгоочікуваний мир, бо ми цього варті.

Вадим КОВАЛЬОВ,
із зони АТО

ОБЛИЧЧЯ МУЖНОСТІ

ІРАК, АФГАНІСТАН… ДОНБАС

Ще як зв'язківець у складі Українського миротворчого контингенту в Республіці Ірак старшина Юрій Везнюк разом із групою саперів частенько виїжджав на розмінування місцевості. Його підрозділ забезпечував зв'язок та оточення ділянки розмінування. Згодом він поповнив лави саперів...

Після повернення на батьківщину Юрій пройшов курс навчання у Центрі розмінування Збройних Сил України в Кам'янці-Подільському та з часом став старшим інструктором групи виявлення та знищення саморобних вибухових пристроїв.

Пізніше старшина Везнюк пройшов курс навчання саперів у Литві. Новим місцем служби, де він виконував миротворчі завдання, був Афганістан.

— Наш підрозділ дислокувався в місті Чагчаран провінції Гор, де ми разом із представниками литовського контингенту виконували миротворчі завдання, — розповідає сапер. — Мешканці цієї опаленої війною країни живуть бідно, однак саморобні вибухові пристрої багато хто вміє виготовляти. Бойовики могли замаскувати вибухівку навіть у пачці від цигарок.

А одного разу екстремісти підвезли до поліцейської дільниці мотоцикл, під сидінням якого були закладені мінометні міни, пластид та детонатор. За допомогою радіосигналу цей пристрій мав спрацювати саме тоді, коли на вулиці буде велелюдно.

— Однак із появою підозрілого транспорту відразу був викликаний наш підрозділ, — розповідає Юрій. — Ми обстежили його, виявили та знешкодили вибухівку, чим запобігли теракту.

ІЗ ПЕРШИХ ДНІВ ПЕРЕБУВАННЯ НА ДОНБАСІ ЗРОЗУМІВ, ЩО МИ МАЄМО СПРАВУ ІЗ ДОСИТЬ СЕРЙОЗНИМ ТА ПІДГОТОВЛЕНИМ СУПРОТИВНИКОМ

За словами сапера, мешканці Афганістану активно застосовують для своїх побутових потреб жовті пластмасові каністри для пального. Їх також у своїх підступних планах використовували і бойовики. Вони насипали туди селітру та встановлювали радіокерований детонатор, який мав спрацювати під час проїзду конкретної цілі — представників місцевих силових структур чи політичної еліти.

— Із застосуванням такого засобу під час маршу нашої колони в одному із гірських районів був підірваний армійський «Хаммер» литовців, — розповідає Юрій. — На щастя, ніхто не постраждав. Ми тоді знешкодили ще кілька небезпечних сюрпризів.

Далі підрозділ українських саперів був направлений до міста Герат, де вони разом із італійськими колегами виявляли та знешкоджували вибухонебезпечні предмети, заживши чималий авторитет серед іноземних фахівців.

Перебуваючи за тисячі кілометрів від рідного дому, старшина Везнюк уважно відслідковував тривожні події, які сколихнули Україну…

Добре відпочити саперам після півторарічного відрядження не вдалося. Через місяць Юрій Везнюк вже виконував бойові завдання в зоні АТО.

— Із перших днів перебування на Донбасі зрозумів, що ми маємо справу із досить серйозним та підготовленим супротивником, — говорить Юрій. — По дорозі на Савур-Могилу українські колони з боєприпасами зазнавали значних обстрілів. Під прикриттям розвідників чи піхоти ми знаходили та проводили ідентифікацію вцілілих боєприпасів, щоб вони не дісталися терористам. Боєприпаси, які не підлягали транспортуванню, знищувалися на місці.

За його словами, нерідко буває, що терористи влаштовують пастки для саперів. Наприклад, під протитанкову міну закладають протипіхотну. Тож необхідно бути особливо уважним та обізнаним, аби з кожної небезпечної ситуації вийти переможцем. Наш герой разом з товаришами також неодноразово знешкоджував добре замасковані радіокеровані протитанкові міни, розміновував важливі маршрути пересування українських підрозділів…

Валентин ШЕВЧЕНКО,
із зони АТО

НАШІ ВІЙСЬКОВІ В «ГАРЯЧИХ» ТОЧКАХ СВІТУ

«БЕЗ УКРАЇНЦІВ БІЛЬШІСТЬ МИРОТВОРЧИХ ЗАВДАНЬ В АФРИЦІ БУЛО Б НЕМОЖЛИВО ВИКОНАТИ»

У переддень Міжнародного дня миротворців ООН наш кореспондент поспілкувався з командиром 56-го окремого вертолітного загону, військовим льотчиком 1-го класу полковником Петром Плісом, під командуванням якого українські «блакитні шоломи» виконують миротворчі завдання в Ліберії та Кот-д'Івуарі.

— Петре Даниловичу, вже 12 років триває миротворча Місія ООН у Республіці Ліберія та майже 3 роки — у Кот-д'Івуарі. Які завдання сьогодні покладені на українських миротворців у цих африканських країнах?

— Миротворча діяльність 56-го окремого вертолітного загону Збройних Сил України Місії ООН у Ліберії почалася 2003 року. Тоді введений рішенням Ради Безпеки ООН у країну багатонаціональний миротворчий контингент, до якого входив і наш авіаційний підрозділ, фактично зупинив багаторічну громадянську війну та не дав розгорітися містечковим збройним сутичкам, які мали місце у різних графствах країни. З того часу день у день у складних кліматичних умовах африканського континенту українські «блакитні шоломи» спільно з миротворчими контингентами інших країн підставляють плече допомоги ліберійцям, підтримують мир та безпеку у країні.

80 ВІДСОТКІВ ОСОБОВОГО СКЛАДУ 56-ГО ОКРЕМОГО ВЕРТОЛІТНОГО ЗАГОНУ МІСІЇ ООН У ЛІБЕРІЇ ЧЕРГОВОЇ, 20-Ї, РОТАЦІЇ БРАЛИ УЧАСТЬ В АНТИТЕРОРИСТИЧНІЙ ОПЕРАЦІЇ. ЗА ВИЯВЛЕНІ МУЖНІСТЬ ТА ГЕРОЇЗМ БІЛЬШІСТЬ З НИХ НАГОРОДЖЕНІ ОРДЕНАМИ ТА МЕДАЛЯМИ

Усі 12 років екіпажі вертолітних ланок здійснюють патрулювання кордонів, підтримують та прикривають війська в ході проведення миротворчих операцій, проводять медичне транспортування, пошуково-рятувальні роботи, доставляють у різні куточки країни гуманітарні вантажі, продукти харчування, медикаменти тощо. Водночас у Кот-д'Івуарі екіпажі вертолітних ланок на штатних Мі-24 виконують демонстраційні польоти в районах відповідальності, здійснюють патрулювання кордонів країни, супроводжують конвої та забезпечують авіаційну підтримку наземних військ.

За час виконання завдань Місії ООН в Ліберії, а з 2012 року і операції ООН у Кот-д'Івуарі екіпажі українського національного контингенту налітали в африканському небі майже 56000 годин, перевезли 215000 пасажирів та понад 6500 тонн вантажу. Ці цифри, а головне — якість та результативність виконаних завдань, не лише засвідчують професіоналізм особового складу українського вертолітного загону, а й додають авторитету вітчизняному війську, примножують авторитет української держави.

— Скажіть, який із підрозділів армійської авіації Сухопутних військ Збройних Сил України становив основу 56-го окремого вертолітного загону?

— Основу загону, що сформувався на базі окремої бригади армійської авіації Оперативного командування «Південь» Сухопутних військ Збройних Сил України, становлять військовослужбовці, які в межах антитерористичної операції виконували бойові завдання на Сході країни. Після бойового злагодження та сертифікації особовий склад загону прибув на африканський континент і приступив до виконання миротворчих завдань. Водночас військовослужбовці попередньої, 19-ї, ротації замінили побратимів на передовій.

Командир 56-го окремого вертолітного загону, військовий льотчик 1-го класу полковник Петро ПЛІС

— Петре Даниловичу, фактично весь період 20-ї ротації співпав зі стрімким поширенням у країні вірусу лихоманки Ебола. Від нього, за даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, вже загинуло майже 5 000 осіб. Як це позначилося на життєдіяльності загону? Що було зроблено для недопущення інфікування миротворців контингенту небезпечним вірусом?

— З перших днів перебування в Ліберії були вжиті всі превентивні заходи щодо недопущення інфікування вірусом Ебола військовослужбовців національного контингенту. Зважаючи на ймовірні ризики, в загоні створили необхідні запаси матеріально-технічних засобів, бактерійних і дезінфекційних препаратів. Був розгорнутий спеціальний ізолятор, уточнено транспорт та маршрути проведення медичної евакуації до військового госпіталю вищого рівня. Медики загону пройшли курс навчання, організований при штабі Місії ООН у Ліберії. Кількість контактів з місцевим населенням була зведена до мінімуму. Всі завдання поза межами загону українські миротворці виконували у спеціальних засобах захисту. А після повернення на базу медики загону проводили дезінфекцію вертольотів та транспортних засобів. Стан здоров'я військовослужбовців — під постійним контролем.

— Для льотчиків підрозділів армійської авіації участь у миротворчій місії є хорошою можливістю в рази підвищити свій льотний вишкіл. Наскільки вдалося реалізувати плани з навчально-бойової підготовки?

— Паралельно з виконанням завдань місії в загоні регулярно проводилися заходи з навчально-бойової підготовки. Для прикладу, нами вже проведено 15 нічних льотних змін, у ході яких льотний склад відповідно до рівня фахового вишколу виконував різноманітні вправи, передбачені курсом бойової підготовки. Також систематично проводилися навчально-тренувальні польоти на бойове застосування та з проведення пошуково-рятувальних операцій у режимі зависання над водною поверхнею.

ЗА ОДНУ ГОДИНУ НАЛЬОТУ ВЕРТОЛЬОТА ТИПУ МІ-8 ДО БЮДЖЕТУ ДЕРЖАВИ НАДХОДИТЬ 3500 ДОЛАРІВ, А ВЕРТОЛЬОТА ТИПУ МІ-24 — 4100 ДОЛАРІВ

Місія ООН у Ліберії висуває високі вимоги до льотчика національного контингенту. Наприклад, командир екіпажу повинен мати не менше 1000 годин нальоту, з них — 250 годин на вертольоті типу, що експлуатується. Але з перспективою на майбутнє там знаходиться місце не лише для досвідчених льотчиків, а й для молоді. Зокрема, декілька лейтенантів вертолітних ланок загону увійшли до складу місії як молоді льотчики без класу, а по її завершенні отримають кваліфікацію військового льотчика 3-го класу.

— Напружений ритм льотної роботи, важкі кліматичні умови африканського континенту негативно позначаються на технічному стані авіаційної техніки. Наскільки оперативно вдається повертати її до строю?

— На базовому аеродромі українського миротворчого контингенту спеціалісти ІАС постійно проводять регламентні роботи та ремонт авіаційної техніки загону. Обсяг робіт значний. Високі температури та підвищена вологість повітря у сезон дощів негативно позначаються на технічному стані авіаційної техніки, тому щодня спеціалісти ІАС ретельно працюють над забезпеченням безаварійної експлуатації вертольотів.

Справний стан авіаційної техніки дозволив екіпажам Мі-8 та Мі-24 в повітряних просторах Ліберії та Кот-д'Івуару якісно та професійно виконати вже майже 1500 польотів.

Вертолітний загін у Ліберії — це повноцінний військовий організм. Для забезпечення його життєдіяльності до штату загону входять усі необхідні підрозділи та служби, військовослужбовці яких, кожен за своїм напрямом, в умовах постійного жорсткого графіка забезпечують виконання покладених на них завдань.

Від професіоналізму кожного миротворця національного контингенту, незалежно від фахової приналежності, залежить бездоганне виконання зобов'язань з підтримки миру та безпеки у країнах африканського континенту. Неодноразово даючи оцінку діяльності українського миротворчого контингенту, керівництво Місій ООН у Ліберії та Кот-д'Івуарі наголошувало, що без льотчиків 56-го окремого вертолітного загону більшість завдань було б неможливо виконати!

— Дякую за розмову.

Бесіду вів Сергій ФУРДИК,
«Народна армія», Ліберія

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

В ІМ'Я НАШОГО ЩАСЛИВОГО ЗАВТРА

Немає нічого страшнішого, ніж ховати дорогих нам людей. Ці втрати відгукуються болем у серцях не тільки вдів героїв та їхніх дітей, але й усіх українців. Люди, які до останньої хвилини свого життя думали про Батьківщину, про мир на рідній землі, залишаться справжніми героями для нас і наших майбутніх поколінь. На прикладах мужності та патріотизму героїв АТО виховуватиметься не одне покоління воїнів, на честь них називають вулиці й школи. І все це в ім'я нашого щасливого майбутнього...

Указами Президента України командира аеромобільно-десантного взводу 95-ї окремої аеромобільної бригади високомобільних десантних військ ЗС України старшого лейтенанта Дмитра Іваха та заступника командира механізованого батальйону по роботі з особовим складом майора Дмитра Степанченка нагороджено орденами Богдана Хмельницького ІІІ ступеня. Посмертно…

«ДАЛІ ТИ МАЄШ ІТИ САМА, А Я МАЮ БУТИ З ХЛОПЦЯМИ...»

Вікторія та Дмитро Івахи одружилися два роки тому. Познайомилися у Львові, де вона навчалася в інтернатурі Медуніверситету, а він — в Академії сухопутних військ.

— Коли я побачила його — зеленоокого високого красеня — закохалася з першого погляду. Здається, це було вчора… Ми мріяли побудувати дім, Дмитро дуже хотів, аби в нас підростало багато діточок. А сьогодні його вже нема, — говорить у відчаї дівчина.

Здавалося б життя тільки починається, аж раптом — війна… Недобрі передчуття в неї були з самого початку, неначе життя давало знаки, попереджало про щось. Коли подавали заяву в РАГС, увечері померла бабуся Вікторії. Одразу після весілля розбилися весільні ікони.

Міністр оборони України генерал-полковник Степан ПОЛТОРАК вручає нагороду вдові старшого лейтенанта Дмитра ІВАХА Вікторії

Проводжаючи чоловіка в АТО, Вікторія навіть не здогадувалася, що розлука з ним триватиме для неї вічно. Пробувши десять місяців у зоні бойових дій, він уже не уявляв своє життя по-іншому — без своїх побратимів, які залишились там, на полі бою, без тих, кому його досвід командира був необхідний. Ведучи важкі бої в донецькому аеропорту, пробиваючи коридор життя, він не зважав навіть на біль бойових ран. Він — справжній «кіборг», командир, який часто повторював: «Мої хлопці — мої діти».

Останню їхню зустріч Вікторія запам'ятає на все життя, до того ж їй наснився дивний сон. Ніби до неї її Дмитра привів за руку солдат із позивним «Чорт», аби попрощатися.

— Я кажу йому: «Пішли додому», а він: «Далі ти маєш іти сама, а я маю бути з хлопцями...»

Як пригадує дівчина, Дмитро ніколи не показував своїх почуттів, був стриманим, замкненим, а перед самісінькою відправкою в АТО він прилинув до її колін, поклав свою голову й тихо сказав: «Я дуже тебе люблю…» Це було за тиждень до його загибелі.

…У той день підрозділ Дмитра потрапив під обстріл. Відчуваючи смертельну небезпеку, він віддав наказ своїм підлеглим укритися в бліндажі, а сам... Їх накрило ворожим смертельним градом просто в ангарі. Снаряд, наче смертельний промінь, вдарив влучно. Життя Дмитра обірвалося…

На свято Водохреща ввечері до Вікторії прийшли офіцери: «Ми маємо з вами поговорити». Спочатку дівчині навіть на думку не спало, про що. Але коли вона вдивилася в їхні обличчя і почула страшні слова: «Дмитра більше немає», життя для неї зупинилося…

«ДЛЯ НАС ДМИТРО Й ДАЛІ ЖИВЕ...»

Майор Дмитро Степанченко загинув 5 вересня минулого року при виконанні бойового завдання поблизу села Шишкове Луганської області.

— Вони утримували оборону на блокпосту неподалік в'їзду в Луганськ. За наказом командира підрозділ мого чоловіка мав вивести людей у бік блокпоста «Весела Гора». І це їм вдалося, вони вийшли без втрат і всі залишились живими. Але наступного дня, 4 вересня, за наказом командира було повернуто окрему групу разом із моїм чоловіком до блокпоста «Шишкове». І саме там, даючи відсіч агресору, він загинув у ході двохгодинного бою, — говорить зі сльозами на очах дружина офіцера Лариса Степанченко. — Чоловік 26 років свого життя присвятив військовій службі. 46 діб у зоні АТО…

По закінченні Новосибірського військового училища Дмитро проходив службу в 169-му навчальному центрі, пізніше в Гончарівському, де вони з Ларисою і познайомилися на святкуванні Нового року. Одружилися, народився синочок Сергій. Жінка як справжня дружина офіцера змінювала гарнізон за гарнізоном разом із чоловіком. Вчителювала у школі, нині працює в центрі соціальної служби. Коли почалася війна, не змогла залишитися осторонь, активно займається волонтерською діяльністю.

— До зони АТО Дмитро відбув 23 липня. Дзвонив дуже рідко. Ми так раділи, коли оголосили перемир'я 5 вересня. Була така надія... Ми з сином так чекали, адже з дня на день він мав приїхати у відпустку, — згадує дружина офіцера.

Родина готувалася до зустрічі батька. Подзвонивши подрузі, яка готувала продукти для вояків, Лариса сказала: «Слухай, а може ми вже даремно турбуємося, адже оголошено перемир'я». Аж раптом стук у двері...

— Я відкриваю двері й бачу багато людей, колег мого чоловіка... Земля пішла з-під моїх ніг… «Тільки не до мене... Ні… Я вас прошу, ні… Це якась помилка, він має бути вдома завтра», — пригадує дружина героя. — Ви знаєте, мені дуже складно, я і зараз не вірю... Чекаю, можливо, він іще прийде...

До ранку жінка набирала телефонний номер з надією почути рідний голос.

— Два дні я ще жила з молитвами про збереження його життя, аж потім телефонний дзвінок убив мої надії: «Вашого чоловіка ми знайшли, він перед нами. Його особистий номер на жетоні».

Ті цифри жінка знала напам'ять... І все...

— Сьогодні мені допомагають жити дитина і друзі, я вдячна, що не залишилася сама. Син Сергійко дуже переживає, адже вони з батьком були одним цілим. Сила любові, яка була між ними, просто безмежна. Ні, вона є. Для нас Дмитро й далі живе...

Тетяна МОРОЗ,
«Народна армія»

ЛЮДИ І ДОЛІ

ВИБІР Є ЗАВЖДИ

У донецькій маршрутці їхали двоє чоловіків. Розмовляють однією мовою, в обох рідна українська земля під ногами, але правда в кожного своя…
«Ти де навчався? У Шахтарську? І я… Чому воюєш на тому боці? — Не хочу, але вибору вже не маю. У відповідь тихо: «Вибір є завжди...»

ІСТОРІЯ ПЕРША. «СПІЛЬНЕ СЬОГОДНІ. РІЗНЕ ЗАВТРА...»

Один із цих пасажирів — сьогодні мобілізований військовослужбовець української армії. Хвиля життя привела його на навчання на Житомирський полігон. Не зміг він бути байдужим до свавілля, яке нині чиниться на його рідній землі, не зміг залишитись осторонь, коли йде війна... Розмова з озброєним до зубів земляком, командиром кулеметного взводу «ДНР», який підсів до нього дорогою до Донецька, досі живе в його пам'яті. Вони розмовляли, наче знали один одного все життя, говорили про рідний Шахтарськ, про життя до війни, про будні й про передову.

— Як ви?

— Ми на передовій... Як мурахи…

— Вас багато і ви працелюбні? — засміявся співрозмовник у відповідь.

— Ні, нас просто багато…

— Чому ви на передовій, а головне за що воюєте?

— Помилились, але назад дороги в нас немає…

— А як бути тим, у кого є? Не всі ж добивали українських поранених хлопців, не всі брали кулемет у руки і їхали з лютою захищати Донецьк?

— У кожного свій вибір… А ти, я бачу, визначився відразу?

— Так, мені мій синочок допоміг. Приходить зі школи заплаканий і каже, що з однокласником посварився. «Уявляєш тату, у Васі тато «вскрив» квартиру з плазмою й джакузі, з посудом дорогим. Тож вони тепер багаті й сильні. Він сказав, якщо не будете дружити зі мною, мій тато вас усіх уб'є…» Чи можна так жити далі, скажи? Я так не можу…

— Як хочеться, щоб усе було, як колись...

І це його вибір…

ІСТОРІЯ ДРУГА. «НЕЗЛАМНА ДУХОМ»

Серед засмаглих чоловіків у військовій формі вирізняється гарна струнка білявка. Вона не в шовковій сукні кольору бірюзи, не з вінком із польових квітів на світлому волоссі. Вона повертається зі стрільб — озброєна, у касці й однострої. Свої дівчачі будні вона з легкістю поміняла на армійські.

Я запитала її, чому вона тут, на полігоні, серед армійців? Почула відповідь: «У мене воюють в АТО брати. Двоюрідного я не так давно поховала. Але не думайте, в моєму серці немає місця помсті. Просто хочу зупинити це все, як зможу. Хочу бути корисною, тому сама себе «призвала» на військову службу».

— Хто ви у мирному житті?

— Кухар-кондитер, — сміється. — І тут служу кухарем. Спочатку було важко в польових умовах, часом навіть дуже, але згодом звикла. В АТО їхати страшно, але іншого виходу для себе не бачу. Мрію, щоб моя маленька донечка була здорова і жила в мирній країні, щоб скоріше війна закінчилася і всі наші хлопці повернулися додому живими. Більше нічого в Бога не прошу…

І це її вибір…

ІСТОРІЯ ТРЕТЯ. «ОБПАЛЕНІ ВІЙНОЮ»

Нині на полігоні життя йде своїм порядком. Тут зібралися люди різних професій, з усіх куточків України. Серед мобілізованих є підприємці, журналісти, бухгалтери. Хтось продав свій бізнес, комусь просто потрібна робота. Життя розставляє все по своїх місцях.

Як розповідають бійці, серед призваних є старшина роти, учень відомого мануального терапевта Миколи Касьяна. У вільний від служби час він допомагає людям, займаючись улюбленою справою, лікує хвороби хребта. Навіть тут він на своєму місці.

Місцевий медпункт прикрашений зворушливими дитячими малюнками наче оберегами солдатських життів. «Вони наступатимуть — і ми з ними, вони в обороні — і ми завжди поруч», — каже полковник медичної служби, який пройшов Чорнобиль, в різні періоди працював у реанімації та МНС. — Така в нас робота. Інакше й бути не може».

У кожного своя дорога. Є тут й ті, хто вже побував у зоні АТО. Цікаво, що їх можна з легкістю виокремити в натовпі. Обпалені війною, вони досі в полоні жахливих спогадів, з неймовірним болем у серці та великим бажанням якнайшвидше повернутися на передову.

«Я поховав свого командира. Він помер у мене на руках.., — згадує один із вояків, який був у Дебальцевому. — Був поранений, але знову тут…»

Сьогодні й ті, хто вже «обпалений війною», й ті, хто бачив її тільки у кінофільмах, ховають свої обличчя від фотооб'єктивів і просять не називати їхніх імен. Вони не занепадають духом, навпаки, з оптимізмом живуть спільною метою.

Один із них упевнено каже: «Я тут не за гроші. Вдома наші родини і діти. Я не пущу ворога до себе додому…» І просто клубок у горлі й немає слів… Вони не знають, що буде з ними завтра, але сьогодні вони всі рівні перед власною долею... і війною, яку ще їм доведеться пережити…

І це їхній вибір…

Тетяна МОРОЗ,
«Народна армія»

ПЕРСПЕКТИВНА РОЗРОБКА

МАЛА АРТИЛЕРІЯ ВЕЛИКИХ МОЖЛИВОСТЕЙ

Нині армії провідних країн світу продовжують широко застосовувати автоматичні гранатомети калібру 25-мм, 30-мм та 40-мм. І в цьому немає нічого дивного, оскільки гранатомет є ефективним засобом ураження живої сили противника, легкоброньованої техніки, вогневих засобів та захисних споруд. Серед найвідоміших зразків сьогодні можна виділити російські АГС-17 «Полум'я» та АГС-30, американські МК-19, МК-47, ХМ 307ACSW, іспанський Lag-40SB, німецький HK GMG, сингапурські SL WAGL, південноафриканський Vector Y3 тощо.

На озброєнні сухопутних підрозділів вітчизняного війська й досі перебуває станковий гранатомет АГС-17 «Полум'я». Він був розроблений та прийнятий на озброєння на початку 70-х років минулого сторіччя. Цей гранатомет має калібр 30-мм, здатний вести стрільбу настільними або навісними траєкторіями, короткими (до 5 пострілів) та довгими (до 10 пострілів) чергами або безперервним вогнем. Наприкінці 1990-х років у Російській Федерації його конструкцію вдосконалили, в результаті чого з'явилася нова розробка — гранатомет АГС-30. Від попередника він відрізнявся, зокрема, меншими розмірами та вагою, а також був оснащений механізмами автоматичного перезаряджання, що діють за рахунок використання енергії віддачі масивного затвора.

Саме високий імпульс віддачі і вважається основним недоліком усіх існуючих автоматичних гранатометів. Адже під час пострілу порохові гази рухають гранату вперед уздовж ствола, а затвор — назад у корпусі гранатомета. Імпульс віддачі виникає саме в момент удару затвора по торцю корпуса. В середньому він становить близько 60 кг м/с (для порівняння: імпульс віддачі автомата Калашникова — лише 4 кг м/с). Своєю чергою цей показник у поєднанні з конструкцією ствола позначається на радіусі розсіювання гранат при стрільбі чергами. Так, на дальності стрільби до 1000 метрів гранати розсіюються в колі діаметром до 12 метрів. Тому для зменшення імпульсу віддачі в існуючих гранатометах застосовують різноманітні пристосування, як, наприклад, пневматичні, гідравлічні чи комбіновані демпфери. Проте їхнім суттєвим недоліком залишається складність конструкції та трудомісткість технічного обслуговування.

Схоже, в Україні винайшли ефективний спосіб усунення цієї вади. Який? Все дуже просто: на столичному заводі «Ленінська кузня» створили принципово нову розробку — автоматичний гранатомет УАГ-40. Причому він виготовлений за технологією замкненого циклу, тобто має, так би мовити, стовідсоткову вітчизняний гарт.

— Безпосередні роботи зі створення гранатомета розпочалися п'ять років тому. Після ґрунтовного аналізу тенденцій розвитку ринку цього виду зброї зброярі дійшли висновку, що недоцільно продовжувати подальше вдосконалення будь-якого застарілого зразка гранатомета. Адже це шлях в нікуди, тому прийняли рішення щодо розробки принципово нового, який би відповідав стандартам НАТО, а саме — під стрільбу боєприпасами калібру 40 міліметрів, — розповідає керівник проекту із розробки вітчизняного гранатомета Олег Слинько. — Нашим основним завданням було зробити його легким, щоб воїн міг нести його за наявного боєкомплекту. І ми цього досягли: загальна вага гранатомета становить 30 кілограмів. Тобто його можуть транспортувати лише два бійці: один — безпосередньо гранатомет, другий — боєкомплект. До речі, американський аналог (МК-19) удвічі важчий — 65 кг.

ЗАГАЛЬНА ВАГА ГРАНАТОМЕТА СТАНОВИТЬ 30 КІЛОГРАМІВ. ТОБТО ЙОГО МОЖУТЬ ТРАНСПОРТУВАТИ ЛИШЕ ДВА БІЙЦІ: ОДИН — БЕЗПОСЕРЕДНЬО ГРАНАТОМЕТ, ДРУГИЙ — БОЄКОМПЛЕКТ

Як відомо, покращити влучність стрільби з гранатомета можна зменшивши віддачу, а також вібрацію ствола під час пострілу або інших супутніх характеристик. Адже гранатомет калібру 30-мм — це практично міні-гармата, яка розміщується також на БТР, БМП і навіть на кораблях. А тут калібр на 10 міліметрів більший, і коли вилітає граната, вона тягне за собою чималу кінетичну енергію, яку треба якось гасити. Тому вітчизняні фахівці запровадили багатоступінчасту нарізку ствола. Вона виконує функцію дзиги, яка крутить конструкцію, але при цьому сама залишається на місці в одному положенні. До того ж у вітчизняній конструкції боєць сидить на тринозі, в такий спосіб вона додатково врівноважена та має всі функції точного підведення. Хоча в росіян гранатомет разом із триногою важить стільки ж, скільки український, але за своїми проникаючими характеристиками наш ефективніший.

Загалом, якщо порівняти всі 40-міліметрові гранатомети, що нині випускаються, то за показниками «низька вага — висока влучність» ми займаємо передові позиції. Але при цьому слід розуміти, що ця конструкція містить невелику кількість деталей, нові технології покриття, зокрема й каналу ствола. Тут також застосована нова технологія, яка дозволяє здійснювати довгі черги, не передаючи теплової енергії, тобто сам ствол під час стрільби практично не нагрівається, як в решті гранатометів.

Проте найголовніше, чого вдалося досягти вітчизняним розробникам, — практична безвідмовність у застосуванні УАГ-40. Насамперед вона досягається шляхом впровадження в його виробництво принципово нових як технологічних, так і технічних рішень. З одного боку, це значно спростило конструкцію гранатомета, з другого — зменшило кількість частин, з яких він складається.

Сергій ВОРОНКОВ,
«Народна армія»

ТАКТИКО-ТЕХНІЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ АВТОМАТИЧНИХ ГРАНАТОМЕТІВ

Країна	Україна	Росія	США
Найменування	УАГ-40	АГС-17	МК-19
Калібр, мм	40	30	40
Довжина, мм	960	890	1095
Довжина ствола, мм	400	290	412
Вага, кг	17	18	35
Початкова швидкість, м/с	240	185	241
Максимальна дальність, м	2200	1700	2200
Темп стрільби, постр./хв.	400	400	400

ДАВАЙТЕ ПОРІВНЯЄМО

СПГ-9 «СПИС»

Станковий протитанковий гранатомет СПГ-9 «Спис» був прийнятий на озброєння в 1963 році. Згодом для гранатомета була розроблена осколкова протипіхотна граната. Розрахунок з 4 осіб здатний переносити гранатомет в розібраному (похідному) стані на великі відстані, а також переміщати в бойовому стані при зміні вогневих позицій.

Як і ручні протитанкові гранатомети, СПГ-9 являє собою систему, в якій граната отримує початкову швидкість під тиском газів стартового порохового заряду у стволі, а потім за допомогою реактивного двигуна збільшує її до максимальної.

Для стрільби з гранатомета по броньованих цілях застосовується активно-реактивний постріл ПГ-9В з кумулятивною гранатою, а по живій силі і вогневих засобах — активний постріл ОГ-9В з осколковою гранатою.

Найдієвіший вогонь при стрільбі з гранатомета досягається кумулятивною гранатою по цілях, що знаходяться в межах дальності прямого пострілу. Прицільна дальність стрільби прямою наводкою кумулятивною та осколковою гранатами — 1300 м, а роздільною наводкою осколковою гранатою — 4500 м. Бойова швидкострільність — до 6 пострілів на хвилину, повідомляє ВПК.name.

При пострілі з гранатомета гази, що утворюються від згоряння порохового заряду, викидають гранату з каналу ствола, а частина порохових газів відводиться назад через сопло. При цьому утворюється реактивна сила, яка і врівноважує силу віддачі.

Обслуговування гранатомета здійснюють командир гранатомета, навідник, заряджаючий і підношувач.

АГС-17 «ПОЛУМ'Я»

Варто зазначити, що порівняно з більшістю західних конкурентів (наприклад, американським МК-19) АГС-17 має меншу потужність і початкову швидкість гранати (185 м/с у АГС-17 проти 240 м/с у МК-19). Крім того, АГС-17 має значно менший спектр боєприпасів — фактично єдиним бойовим пострілом для АГС-17 є осколково-фугасна граната ВОГ-17 або її модифікований варіант ВОГ-30. АГС-17 не тільки використовується в станковому піхотному варіанті з ґрунту або з бронетехніки, а й встановлюється в баштових установках БТР і БМП, повідомляє ВПК.name.

Гранатомет АГС-17 побудований на основі автоматики з вільним затвором. Патрони укладаються в нерозсипну сталеву стрічку ємністю 30 пострілів (реально заряджаються тільки 29 набоїв, перша ланка залишається порожньою). Стрічка розміщується в круглі патронні коробки, що мають ручку для перенесення, маса повної коробки становить близько 14 кг. Управління вогнем здійснюється за допомогою двох горизонтально розташованих складних рукояток; спускова клавіша розташована між рукоятками на потиличнику ствольної коробки. Зведення затвора здійснюється за допомогою Т-подібної рукоятки, односторонньо пов'язаної із затвором за допомогою сталевого троса й каретки. Гранатомет зазвичай встановлюється на спеціально розроблений для нього верстат-триногу 6Т8. Штатні прицільні пристосування — оптичний приціл ПАГ-17 кратності 2.7Х. На кришці ствольної коробки гранатомета зверху нанесена балістична таблиця для стрільби на різні дальності. Гранатомет у комплексі зі станком і прицілом допускає ведення вогню як по настильних, так і по навісних траєкторіях.

ПРАЗЬКА ФОТОВИСТАВКА

«КОЖЕН УКРАЇНСЬКИЙ ФОТОГРАФ МРІЄ ЗРОБИТИ ЗНІМОК, ЯКИЙ ЗУПИНИТЬ ВІЙНУ НА ДОНБАСІ»

Якщо попросити українського фотографа Макса Левіна розповісти про найцікавішу фотографію з виставки «Донбас. Війна і мир», що демонструється просто неба на Карловій площі чеської столиці, він відведе вас не до своєї роботи, а до фотографії іншого майстра — Маркіяна Лисейка. На фото, знятому в Іловайську 2014 року, — боєць батальйону «Донбас». На колінах він тримає маленьку дівчинку, яку годує її мама, яка сидить поруч. Жінка, розповідає Макс Левін, постійно говорила про «карателів», які прийдуть їх вбивати, і геть відмовлялася вірити, що український військовий, який тримає її дитинку, є одним із них. яким дивом вдалося прорватися на власному автомобілі з оточеного проросійськими бойовиками Іловайська в серпні 2014 року.

Представляючи фотографії, Макс Левін навів приклад відомої чорно-білої фотографії Ніка Ата, зробленої 1972 року під час війни у В'єтнамі. На фото — маленька дівчинка, що плачучи тікає від бомбардування напалмом.

«Ця фотографія допомогла зупинити війну. Напевно, кожен український фотограф мріє зробити фото, яке зупинить війну в рідній країні», — сказав Левін.

Організатор виставки «Донбас. Війна і мир» доповідач ПАРЄ з питань політичних наслідків конфлікту в Укра-

«Дуже хороший хлопець. Спілкувалися з ним на різні теми: про Бога, про все на світі. Дуже шкода його», — сказав фотограф. Левін розповів, що бійця довгий час вважали зниклим безвісти після атаки проросійських терористів під Іловайськом влітку минулого року. Лише нещодавно з'ясувалося, що його ДНК на 99 відсотків співпало зі знайденими останками.

І Левін, і автор фотографії Лисейко були серед чотирьох журналістів, їні Крістіна Зеленкова висловила сподівання, що такі акції допоможуть чехам позбутися хибних уявлень про українських «фашистів і бандерівців».

На урочистому відкритті виставки також побували лідер кримських татар Мустафа Джемілєв, голова комітету Верховної Ради з питань євроінтеграції Ірина Геращенко та її заступник Марія Іонова, а також Посол України в Чехії Борис Зайчук.

Інф. «НА»

Ольга СУМСЬКА, українська актриса:
Патріотизм для мене — це пісні Олександра Білаша, поезія Ліни Костенко, твори Павла Загребельного. І ще безліч імен! Як тут не сказати і про ансамбль танцю імені Павла Вірського: коли я дивлюся їхні виступи, то плачу. І коли чую Гімн України — теж не можу стримати сліз. Ніхто і ніщо не замінить нам цих мелодій і спогадів! Хочу сказати всім: якщо ти патріот — то хоча б почни вивчати українську мову. Це — повага до свого народу і культури.
Я чим можу, тим допомагаю своїй країні. Ми з чоловіком виступали у військовому госпіталі. Обійшли три корпуси, заходили в усі палати. Я обіймала кожного солдата, просто щоб зміцнити їхній дух, і відразу розуміла — рідні люди, свої!

ДІТИ — НАШЕ МАЙБУТНЄ

«МІЙ ТАТО ЗАХИЩАЄ БАТЬКІВЩИНУ!»

У Львові завершився соціальний проект «Мій тато захищає Батьківщину». Протягом кількох місяців діти учасників АТО малювали, писали вірші, демонстрували свої пісенні та інші таланти. А авторитетна комісія визначала переможців. Однак зробити це було дуже важко, адже всі дитячі твори сповнені унікальної і потужної теплоти і неповторної життєвої енергії.

От, наприклад, вірш «Повертайся, тато», який написала маленька Софійка Мельник для свого батька, який зараз мужньо і самовіддано захищає мир та спокій українців.

Тато!
Любий наш, коханий!
Ми чекаємо тебе!
Знай, що часто плаче мама
І бабуся щось пряде.
Ну а ми з братом Івасем
Намалюємо весь світ!
Надішлемо ми на щастя
Наш дитячий оберіг!
Вдень.
Вночі…
Завжди ти поряд!
У світлиці фото є —
З автоматом серед поля
Ворога нещадно б'єш!

Переможців проекту вшанували на сцені Львівського академічного театру опери та балету імені Соломії Крушельницької. Переможці отримали не лише грамоти, але й чимало цінних подарунків, які сприятимуть розвитку їхніх талантів.

Автор вірша «Повертайся, тато» Софійка Мельник з мамою

Тарас ГРЕНЬ,
Львів

ЯК ЖИТИ ДОВГО В ЩАСТІ Й РАДОСТІ

ЗАПОВІДІ 104-РІЧНОГО КАРПАТСЬКОГО МУДРЕЦЯ АНДРІЯ ВОРОНОВА

Навчися бачити довкола все живе й радіти йому — бадилині, дереву, пташці, тварині, землі, небу. Вдивляйся в них добрими очима і з уважним серцем — і відкриються тобі такі знання, які не знайдеш у книгах. І побачиш у них себе — упокореного й оновленого.

***

Шукай нагоди побути біля води. Вода зніме втому, промиє думку. З водою треба говорити, бо й вона говорить до тебе. Щоранку добре облитися водою. Спочатку гарячою — розігріти приспану кров. Потім холодною — загартувати жили й нерви, розбудити серце. При цьому проси: «Змий з мене все гріховне, хворобливе, помисливе і лукаве. Дай мені силу, здоров'я і спокій».

***

Пий чисту воду, де тільки не повернешся, не чекаючи спраги. То перші ліки. Не пий солодкої й солоної (мінеральної) води із пляшок. Перша роз'їсть печінку, друга замурує судини.

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Передплатний індекс – 68618

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).
Наклад 20197
Ціна вроздріб – договірна
Зам. № 41117

Головний редактор Роман ДРАПАК
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12
Черговий по номеру — Сергій ВОРОНКОВ
Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.narodka.com.ua
Рр - Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р - Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці.
Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.